

En defensa de la llengua catalana

written by Agustí Soler | 4 de desembre de 2021

El mes de març del 1924, en plena dictadura de Primo de Rivera, 108 escriptors castellans van lliurar al president del govern militar un manifest en defensa de la llengua catalana davant de la persecució que estava patint.

El segon paràgraf feia així: “Es el idioma la expresión más íntima y característica de la espiritualidad de un pueblo, y nosotros, ante el tenor de que esas disposiciones puedan haber herido la sensibilidad del pueblo catalán, creando para lo futuro un abismo de rencores imposible de salvar, queremos con un gesto fraternal, ofrecer a los escritores de Cataluña la seguridad de nuestra admiración y de nuestro respeto para el idioma hermano.”

Entre els signants hi havia les primeres plomes de l'escriptura castellana de l'època com Azorín, Gregorio Marañón, Ramon Menéndez Pidal, Concha Espina, José Ortega y Gasset, Federico Garcia Lorca, Manuel Azaña, Claudio Sánchez Albornoz, etc.

Aquest missatge de defensa i d'elogi de la llengua catalana en aquells temps força difícils, en plena dictadura, semblava haver produït de manera ferma i esperançadora una entesa entre la classe intel·lectual espanyola i catalana. Així els dies 23, 24 i 25 de març del 1930 es va convidar als escriptors i intel·lectuals de llengua castellana a Barcelona per tal de retre'ls un sentit homenatge en senyal d'agraïment. Aquell gest de confraternització, però, fou un miratge. Els fets ho han demostrat a bastament.

És sabut, tanmateix, que llengua i política van estretament unides, sobretot i molt especialment quan es tracta d'estats plurinacionals on una de les nacions intenta imposar-se a les

altres i l'estat espanyol n'ha estat un exemple fefaent.

Des de la pèrdua de les llibertats, el 1714, la persecució de la llengua catalana ha estat una constant fins als nostres dies. Caldria que el magnífic estudi d'en Francesc Ferrer i Gironès, *La persecució política de la llengua catalana* (Edicions 62, 1985) fos assignatura obligatòria a escoles i instituts a fi que tothom en tingués coneixement.

Els darrers esdeveniments només fan que confirmar el que és d'una evidència diàfana i escandalosa. La llengua catalana continua sent menystinguda i perseguida, ni que sigui a vegades de forma subliminal, en l'època actual on teòricament vivim en democràcia. En tenim milers d'exemples que es produeixen a diari. Només en citarem un d'aquests darrers dies que ha estat denunciat amb tota contundència en un magnífic escrit per la professora de Secundària, Maribel Gómez, filla i néta d'andalusos, de tants que varen veures obligats de marxar de la seva terra tot fugint del caciquisme i de la misèria i que van poder crear una llar a la terra d'acollida, Catalunya. La professora denuncia les paraules del qui fou vicepresident del govern amb el PSOE, Alfonso Guerra que a Onda Cero digué que les escoles i centres educatius de Catalunya fa 40 anys que estan controlats per un professorat sectari que es dedica a adoctrinar al seu alumnat de manera feixista, a la manera d'Adolf Hitler i les seves joventuts hitlerianes. Això, l'any 2021, un personatge que es diu demòcrata i socialista.

Tanmateix, el d'Alfonso Guerra, no és cap cas aïllat. Malauradament, fora d'algunes honroses excepcions, és el pa de cada dia i que com més avança el procés d'alliberament català més augmenta sense control. Les manifestacions de personatges de tota índole, des del món de la política, de les comunicacions, de l'administració o de la cultura contra la llengua i cultura catalanes no té aturador.

Ferrer i Gironès ho resumeix de manera ben aclaridora: "En la confrontació no es veu només l'intent d'una substitució

lingüística, sinó que s'hi planteja una subjugació nacional. El procés d'eliminació de la llengua catalana no és una fita en sí mateix, ans és la primera fase per a anihilar la nació catalana, per a uniformar-ho tot sota el motlle nacional castellà o espanyolista".

Fem nostres les paraules d'un altre gran mestre i patriota, mossèn Josep Armengou, quan ens diu: "A Catalunya li sobra raó, ara la tasca és de fer-la triomfar. Catalunya viu el moment més gran de la seva història, perquè és el decisiu. De nosaltres depèn – de tu, llegidor, de mi- que Catalunya se salvi definitivament o desaparegui per sempre com a poble".